

DRUGS

Peggy-Sue Figueira (51) was verslaafd aan drugs. Ze is single en werkt als verslavingsdeskundige en bemiddelaar wanneer iemand in actieve verslaving niet geholpen wil worden.

“Als twintiger vertrok ik vanuit Zuid-Afrika naar Nederland. Ik wilde uitzoeken wat ik met de rest van mijn leven wilde. Mijn moeder is Nederlandse en ik logeerde bij haar kant van de familie. Al snel begon mijn tante opmerkingen te maken over mijn drankgebruik. Ze vond dat ik erg veel dronk. Vanaf dat moment was ik er alert op dat ik voorzichtiger moest zijn, zodat niemand het zou merken hoeveel ik achterover sloeg. Ondertussen deed ik sloten whisky in mijn koffie, en dat was alleen nog maar overdag. Tegelijkertijd slikte ik zware dieetpillen, een soort amfetamine, waardoor ik niet omviel.

Het is makkelijk om stiekem verslaafd te zijn. Tenminste, als je geen geldproblemen hebt en ‘normaal’ functioneert. En als je jong en sterk bent, kan je lichaam ook veel hebben. Ik dronk elke dag, maar ik at ook gezond en ik probeerde bij te slapen wanneer ik kon. Ik stelde hoge eisen aan mezelf, wilde er goed uitzien. Daarom merkte niemand iets. Bovendien waren alle mensen in mijn sociale kringetje zogenaamde ‘party animals’. Ik viel dus niet echt uit de toon.

Van drank naar drugs was geen grote stap. Ik gebruikte wiet voordat ik ging slapen, of als ik een filmpje ging kijken. En destijds was in mijn vriendenkring LSD nogal populair. Ik vond het eigenlijk niet eens lekker, maar ik deed toch mee.

In 2005 ben ik getrouwd met mijn vriendin. Ik dacht dat ik gelukkig was, maar zij was ook verslaafd. Er kwamen vage figuren bij ons over de vloer, maar ik liet het allemaal over me heen gaan. Mijn moeder vroeg weleens: ‘Wat is er toch met je? Ik ken je niet meer terug en je ziet er zo slecht uit.’ Maar dan zei ik dat ik overspannen was. Soms was ik helder en dacht ik: dit ben ik niet, en dit wil ik ook niet zijn.

Uiteindelijk verzamelde ik al mijn moed. Ik besloot mijn huisarts te vertellen over mijn

probleem, dat ik drank en drugs gebruikte. Haar reactie? ‘Mevrouw, u bent bijna veertig. Doe gewoon normaal!’ Gedesillusionerd ging ik naar huis. Ik was ondertussen echt wanhopig en dacht: kan dan niemand me helpen?

Kort daarna kreeg ik een auto-ongeluk. Ik was met alcohol op achter het stuur gekropen, had een stoep geraakt waardoor ik twee banden lek reed. Gelukkig was er niemand op straat. Ik ben op mijn velgen naar huis gereden en parkeerde de auto schuin op de stoep. Mijn vrouw reed vervolgens terug om te kijken of er niemand dood was. Daarna ging ze coke halen...

De volgende ochtend heb ik mijn zus gebeld. Ik vertelde haar dat ik niet meer op deze manier wilde leven, dat ik bang was en dat niemand me leek te kunnen helpen. Mijn zusje had net verslavingsdeskundige Keith Bakker gezien op tv en stuurde hem een berichtje. De volgende dag al kon ik bij hem terecht. Ik wist niet wat me overkwam, eindelijk had ik iemand gevonden die het begreep! Thuis wilde ik mijn vrouw ervan overtuigen om met me mee te gaan, maar zij wilde niet. Ze zei tegen mijn familie dat ik dan misschien wel verslaafd was, maar zij niet. Ik wilde nog knokken voor mijn huwelijk, maar het werkte niet.

Sinds 2009 ben ik clean. Ik ging elke dag naar een *meeting* en deed alles om beter te worden. Langzamerhand kreeg ik weer zin om ergens mijn tanden in te zetten. Ik besprak dat met mijn sponsor en hij koppelde me toen aan iemand die interventionist wilde worden; een bemiddelaar bij een verslaafde die niet geholpen wil worden. Het klikte en samen besloten we iets op te zetten. Ik volgde studies in Amerika en werkte in het begin vaak voor niets, tot ik werd gevraagd voor het programma *Verslaafd!*. Ik hoop dat ik nog ontzettend veel mensen kan helpen vanuit mijn eigen ervaring, dan is het allemaal niet voor niets geweest.” ▶

KLEDING PAK FABIENNE CHAPOT VIA DE BIJENKORF. SCHOENEN WHAT FOR

‘Het is makkelijk om stiekem verslaafd te zijn als je geld hebt en er goed uitziet’